

Sygnatura akt XII C 907/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i (...) spółki komandytowej z siedzibą w P.

przeciwko S. D.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 146.928,59 zł (sto czterdzieści sześć tysięcy dziewięćset dwadzieścia osiem złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. kosztami procesu obciąża pozwanego i w związku z tym, zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.642 zł, w tym 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 kwietnia 2015 r., uzupełnionym pismem z dnia 22 maja 2015 r., powódka **(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Wspólnicy Sp.k. z siedzibą w P.**, wniosła o zasądzenie od **pozwanego S. D.** na swoją rzecz kwoty 146.928,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 1 verte w zw. z k. 153).

W uzasadnieniu powódka wyjaśniła, że w maju 2014 r. jej pracownik - W. M. został poproszony przez pozwanego, który był już wcześniej (w 2013 r.) klientem powódki, o przygotowanie oferty handlowej na kompleksowe wyposażenie budynku inwentarskiego - chlewni do tuczu świń. W dniu 28 maja 2014 r. W. M. spotkał się z pozwanym w jego miejscu zamieszkania w miejscowości R. celem przedstawienia oferty na wyposażenie jednego budynku. W trakcie kolejnych spotkań pracownik powódki ustalił z pozwanym szczegóły i ostateczną wersję wyposażenia, a dokonane uzgodnienia miały stać się podstawą do sporządzenia i podpisania umowy o dzieło. Jednakże z uwagi na naleganie przez pozwanego odnośnie pilnej realizacji inwestycji pracownik powódki przygotował jedynie „załącznik do umowy sprzedaży z dnia 17 czerwca 2014 r.”, obejmujący specyfikację rzeczową najpilniejszych elementów wyposażenia (ruszta betonowe). Pozwany w ostatniej chwili wskazał powódce, że chlewnia będzie na syna J. D., a płatności zrealizowane zostaną przez firmę (...) Ltd Sp.k. z W., która miała też być generalnym wykonawcą robót budowlanych. W dalszej kolejności powódka podała, iż w ww. załączniku do umowy jako kupującego wskazano J. D., choć faktycznie wszelkie ustalenia w zakresie przedmiotu umowy były dokonywane przez pozwanego. Udział J. D. w całym przedsięwzięciu ograniczył się do złożenia podpisu na ww. załączniku. W. M. podpisany załącznik nr 1 jako specyfikację części przedmiotu umowy przekazał R. S. - pracownikowi powódki, celem przygotowania dostaw na teren inwestycji. Pozwany już po przekazaniu

specyfikacji do realizacji nadal dokonywał dalszych modyfikacji zakresu rzeczowego przedmiotu umowy, stąd wartość przedmiotu umowy z pierwotnej oferty z dnia 28 maja 2014 r. z kwoty 123.000 zł brutto wzrosła do kwoty 214.246,59 zł brutto.

Nadto strona powodowa podniosła, że w lipcu 2014 r. - tj. już po rozpoczęciu dostaw przez powódkę - W. M. przekazał pozwanemu standardowy wzór umowy, do którego pozwany (po rzekomej konsultacji z prawnikiem) w dniu 28 lipca 2014 r. zgłosił szereg uwag, które następnie przekazano R. S. celem akceptacji ze strony zarządu powódki. Jednocześnie W. M. przygotował ofertę - specyfikację rzeczową i cenową całej inwestycji na łączną wówczas sumę 188.855,73 zł brutto. W dniu 5 sierpnia 2014 r. W. M. odbył kolejne spotkanie z pozwanym, podczas którego pozwany oświadczył, że żadna umowa nie będzie potrzebna, inwestycja zostanie zrealizowana w oparciu o bieżące zapotrzebowanie, natomiast zapłata przy uwzględnieniu 15% rabatu nastąpi po dostawie towaru na teren inwestycji, ustalając tym samym zasadę rozliczenia jako wynagrodzenie kosztorysowe. Faktury miały być wystawiane na podstawie dokumentów WZ podpisanych przez inwestora, należności zaś spłacane przez firmę (...) Ltd. Sp.k. należącą do syna pozwanego M. D.. Ponieważ dostawy na teren inwestycji prowadzonej przez pozwanego były już mocno zaawansowane, W. M. w imieniu powódki wyraził zgodę na takie warunki współpracy. Realizacja dostaw dotycząca pierwszego budynku została w pełni zrealizowana w okresie 27 czerwca-24 września 2014 r., a montaż rozpoczęty w połowie września 2014 r. zakończył się formalnym odbiorem w dniu 10 października 2014 r., po czym inwestor dokonał natychmiastowego zasiedlenia pierwszego budynku. Ostateczna wartość wykonanych prac wzrosła do ostatecznej kwoty 214.246,60 zł brutto.

Dodatkowo powódka wskazała, że dostawy elementów wyposażenia do drugiego budynku rozpoczęły się na podstawie zamówień sprzedaży od pozwanego, które były podpisywane już na terenie realizacji inwestycji przez jednego z jego synów. Również tym razem pozwany na bieżąco wprowadzał różne modyfikacje do specyfikacji rzeczowej przedmiotu umowy. Pierwsze zamówienie zrealizowano w dniu 31 października 2014 r., a reszta elementów została dostarczona do dnia 20 listopada 2014 r. Zgodnie z dyspozycją pozwanego, powódka faktury VAT wystawiała na firmę (...) Ltd. Sp.k. w W., a spółka ta realizowała wszystkie płatności bez zastrzeżeń i terminowo. Problemy z płatnościami pojawiły się już po dostawie całości towaru i w trakcie prac montażowych, ale po interwencji W. M., który w dniu 25 listopada 2014 r., spotkał się z pozwanym, wszelkie zaległości zostały spłacone. Od dnia 20 listopada 2014 r. trwał montaż elementów zakończony formalnym odbiorem w dniu 4 grudnia 2014 r. Kosztorysowa wartość wynagrodzenia powódki wyniosła 213.883,31 zł. Po odbiorze drugiego budynku ani pozwany, ani firma (...) Ltd. Sp.k., ani żaden inny podmiot czy osoba, nie zapłacili żadnej kwoty na rzecz powódki - w dziale księgowości powódki ustalono, że wszystkie zobowiązania, których termin płatności nastąpił po dacie końcowego odbioru robót drugiego budynku, w łącznej wysokości 146.928,59 zł, nie zostały uregulowane. Według powódki z uwagi na brak możliwości uzyskania wymagalnych należności, pomimo prowadzenia rozmów z reprezentantem inwestora - M. D., zaszła konieczność skorygowania wszystkich faktur VAT wystawionych na (...) Ltd. Sp.k., który to podmiot nie był nabywcą towarów i usług dostarczonych i wykonanych przez powódkę, a następnie wystawienie faktur obejmujących sprzedaż i usługi dotyczące obu budynków na rzecz faktycznego beneficjenta świadczeń - pozwanego. Komplet dokumentów - faktur korygujących oraz faktur VAT został wysłany odpowiednio do firmy (...) Ltd. Sp.k. jak również do pozwanego wraz z pismami przewodnimi, informującymi o przyczynie takiego działania powodowej spółki. W odpowiedzi na powyższe (...) Ltd Sp.k. wezwała powódkę do zwrotu wszystkich zapłaconych kwot w łącznej wysokości 281.200,32 zł, natomiast pozwany odmówił zapłaty, wskazując, iż nie był inwestorem.

W ocenie powódki, okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że pozwany najprawdopodobniej już na etapie negocjacji miał zamiar niewywiązania się z zobowiązań wobec strony powodowej. O swoich podejrzeniach powódka zawiadomiła Prokuraturę Rejonową w Mielcu. Nadto podała, iż wartość towarów i usług dostarczonych oraz wykonanych na dwóch obiektach we wsi R. na podstawie umowy z pozwanym wyniosła 428.128,91 zł i została uregulowana do kwoty 281.200,32 zł, zaś różnica w ww. kwotach w wysokości 146.928,59 zł stanowi kwotę niezapłaconego, choć należnego powódce wynagrodzenia. Jako podstawę prawną swojego żądania powódka wskazała przepisy art. 627 k.c. i następne, w szczególności art. 629 k.c. co do należności głównej oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 642 k.c. co do należności

ubocznych z tytułu odsetek, ewentualnie - w razie nieuwzględnienia przez Sąd argumentacji odnośnie dorozumianego zawarcia umowy - przepis art. 405 k.c. (k. 1-5 verte).

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2015 r. pozwany **S. D.** zażądał przekazania sprawy sądowi właściwemu ze względu na miejsce jego zamieszkania oraz zawieszenia niniejszego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie z powództwa (...) Ltd. Sp.k. przeciwko (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp.k. w sprawie o sygn. akt XX GC 529/15. Niezależnie od powyższego, pozwany wniósł także o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (k. 165).

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podał, iż od początku współpracy w przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami wskazywał przedstawicielom powódki, że nie jest inwestorem, a jedynie pełnomocnikiem inwestora, którym był jego syn Ł. D.. Nadto wyjaśniał powódce, iż obsługę całej inwestycji powierza firmie (...) Ltd. Sp.k., co powódka przyjęła do wiadomości, wystawiając początkowo faktury na ww. spółkę. Wykonawca przez cały okres współpracy wypełniał swoje zobowiązania w stosunku do obu stron, a mimo tego powódka uznała, że (...) Ltd. Sp.k. nie jest stroną umowy i nie może być stroną podczas dalszej realizacji zlecenia. W związku z niespodziewanymi (tak dla pozwanego, inwestora jak i wykonawcy robót) działaniami powódki, spółka (...) Ltd. Sp.k. wystosowała wezwania do zapłaty, a w dalszej kolejności pozew o zapłatę, co legło u podstaw procesu toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt XX GC 529/15. W ocenie pozwanego, między nim a powódką nie doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy, tym bardziej w sposób dorozumiany (konkludentny). W szczególności nie świadczą o tym użyte argumenty, mające potwierdzać rzekome zawarcie takiej umowy jak podpisanie dokumentów WZ czy nadzór pozwanego nad inwestycją - jako osoby upoważnionej. W konsekwencji powyższego, pozwany zgłosił zarzut braku legitymacji procesowej biernej, co winno w jego przekonaniu skutkować oddaleniem pozwu w całości (k. 165-166 verte).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 1 października 2015 r. Sąd oddalił wnioski pozwanego zgłoszone w odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2015 r., tj. o przekazanie niniejszej sprawy według właściwości do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu oraz o zawieszenie tego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie zarejestrowanej pod sygnaturą akt XX Gc 529/15 (k. 179).

Do chwili wydania wyroku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie i nie zawarły ugody.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka i pozwany S. D. na przełomie lipca i sierpnia 2014 r. zawarli umowę o dzieło w formie ustnej. Zamawiającym był pozwany, a przyjmującym zamówienie - powódka.

Powstanie stosunku zobowiązaniowego między stronami poprzedziły ustalenia dokonywane - tak w formie ustnej jak i pisemnej - pomiędzy upoważnionym pracownikiem powódki W. M. a pozwanym. Na zlecenie pozwanego, W. M. po otrzymaniu niezbędnej dokumentacji projektowej, przygotował ofertę handlową na kompleksowe wyposażenie budynku inwentarskiego (chlewni do tuczu świń). W maju 2014 r. spotkał się z pozwanym celem przedstawienia oferty na wyposażenie jednego budynku inwentarskiego.

Strony już wcześniej współpracowały razem m.in. w lutym 2013 r., kiedy to pozwany zamówił u powódki pierwszy towar. Wszystkie cztery transakcje, które miały miejsce między stronami, stanowiły transakcje z odroczonym terminem płatności, a uregulowanie należności nastąpiło w terminie.

Dowód: lista transakcji sprzedaży z kontrahentem (k. 15), rzut parteru (k. 16), oferta z dnia 28 maja 2014 r. (k. 17), zeznania świadka R. S. (adnotacja 00:04:35 e-protokołu z dnia 16 stycznia 2017 r. k. 365), zeznania świadka W. M. (adnotacja 00:35:31 e-protokołu z dnia 16 stycznia 2017 r. k. 366)

Podczas kolejnych spotkań, w których uczestniczył W. M. i pozwany, strony modyfikowały warunki oferty z dnia 28 maja 2014 r., ustalając ostateczną wersję wyposażenia, co miało stać się podstawą zawarcia umowy o dzieło w formie pisemnej. Pozwanemu zależało na niezwłocznej realizacji inwestycji, dlatego też W. M. przygotował załącznik do umowy, obejmujący specyfikację rzeczową najpilniejszych elementów wyposażenia. Wówczas pozwany wyjaśnił, że chlewnia, którą stawia będzie należeć do jego syna J. D. i z tego względu to on został wskazany jako kupujący w treści ww. dokumentu oraz złożył na nim swój podpis. Pozwany poinformował przy tym, że płatnikiem wszelkich należności, a jednocześnie generalnym wykonawcą robót budowlanych zostanie spółka (...) Ltd Sp.k., należąca do jednego z członków rodziny pozwanego.

Tak przygotowany załącznik do umowy, stanowiący jednocześnie specyfikację części przedmiotu umowy, W. M. przekazał upoważnionemu pracownikowi powódki - R. S., którego zadaniem było przygotowanie dostaw na teren inwestycji. Mimo, że specyfikacja została przekazana do realizacji, pozwany nadal dokonywał modyfikacji zakresu rzeczowego umowy, co spowodowało wzrost wartości przedmiotu umowy wskazanej w pierwszej ofercie z dnia 28 maja 2014 r.

Wówczas powódka rozpoczęła dostawy na teren inwestycji prowadzonej w miejscowości R.. Pierwsza z nich miała miejsce 27 czerwca 2014 r., natomiast zapłata wymagalnej zaliczki w kwocie 13.800 zł nastąpiła w dniu 2 lipca 2014 r. i została dokonana przez firmę (...) Ltd. Sp.k. w W..

Dowód : oferta z dnia 28 maja 2014 r. (k. 17), oferta z dnia 28 maja 2014 r. wraz z odręcznymi adnotacjami pozwanego (k. 18), załącznik nr 1 do umowy sprzedaży z dnia 17 czerwca 2014 r. (k. 19), zeznania świadka R. S. (adnotacja 00:04:35 e-protokołu z dnia 16 stycznia 2017 r. k. 365), zeznania świadka W. M. (adnotacja 00:35:31 e-protokołu z dnia 16 stycznia 2017 r. k. 366)

W lipcu 2014 r. pozwany otrzymał od W. M. standardowy wzór umowy o dzieło stosowany w obrocie przez powódkę od wielu lat. Pozwany wyraził wolę skonsultowania jej treści ze swoim prawnikiem. W dniu 28 lipca 2014 r. pozwany w formie mailowej przekazał W. M. swoje uwagi do treści umowy. Korespondencja mailowa pomiędzy pozwanym a W. M., zatrudnionym w oddziale spółki powodowej w S., została przesłana R. S., którego zadaniem było skonsultowanie uwag klienta z dyrektorem finansowym powodowej spółki. R. S., bazując na zdobytej wiedzy i dotychczasowym doświadczeniu, informował W. M. oraz pozwanego na jakie zmiany w treści umowy dyrektor finansowy zazwyczaj się zgadza, a które z wprowadzonych zmian w tym indywidualnym wypadku wymagają jej akceptacji.

Ostatecznie pozwany nie zgodził się na podpisanie przygotowanego egzemplarza umowy, o czym poinformował W. M. podczas kolejnego spotkania w dniu 5 sierpnia 2014 r. Jednocześnie zaproponował, by jego inwestycja była realizowana w oparciu o bieżące zapotrzebowanie, a zapłata przy uwzględnieniu 15% rabatu wskazanego w ofercie z dnia 28 maja 2014 r., następowała po dostawie towaru na podstawie faktur VAT, które winny zostać wystawione na rzecz spółki (...) Ltd. Sp.k. z siedzibą w W..

W. M., działając w imieniu powódki, przystał na zaproponowane przez pozwanego warunki współpracy tym bardziej, że powodowa spółka działała już w ten sposób w przeszłości. Nadto każdej ze stron zależało na terminowej realizacji inwestycji z uwagi na fakt, że pozwany na początek października 2014 r. miał już zaplanowane zasiedlenie pierwszej chlewni.

W okresie od dnia 27 czerwca do dnia 24 września 2014 r. powódka zrealizowała całość dostaw dotyczącą tego budynku inwentarskiego, a montaż rozpoczęty w połowie września zakończył się formalnym odbiorem budynku w dniu 10 października 2014 r., po czym pozwany dokonał natychmiastowego zasiedlenia chlewni. Protokół odbioru robót podpisał syn pozwanego - J. D., na rzecz którego pozwany stawiał pierwszą chlewnię. Obaj synowie pozwanego - Ł. D. i J. D. - w trakcie realizacji ww. inwestycji często przebywali na jej terenie, ale gdy pojawiał się tam W. M., celem dokonywania wszelkich uzgodnień, zawsze kierowali go do pozwanego.

Ostateczna wartość wykonanych prac wzrosła w stosunku do oferty przedstawionej w dniu 5 sierpnia 2014 r. do kwoty 214.246,60 zł brutto.

Dowód : wydruk wiadomości emailowej z dnia 28 lipca 2014 r. (k. 20-21), projekt umowy o dzieło wraz ze specyfikacją rzeczową i załącznikami (k. 22-30 verte), dokumenty WZ za okres od dnia 27 czerwca do dnia 27 sierpnia 2014 r. (k. 31-34), protokół odbioru z dnia 10 października 2014 r. (k. 35), realizacja tuczarnia I - ilościowa i cenowa specyfikacja rzeczowa dostaw (k. 36-39), faktura VAT nr (...) z dnia 10 października 2014 r. obejmująca rozliczenie za prace elektryczne (k. 40)

W trakcie realizacji pierwszej inwestycji - na przełomie września i października 2014 r. - pozwany poinformował W. M., że rozpoczyna budowę kolejnej, takiej samej chlewni, która ma zostać następnie przekazana drugiemu z jego synów Ł. D.. Pozwanemu ponownie zależało na terminowej realizacji inwestycji, bowiem zasiedlenie chlewni miało nastąpić już w grudniu. Warunki współpracy między stronami były tożsame z tymi stosowanymi przy pierwszej inwestycji - towary były zamawiane w oparciu o zamówienia sprzedaży, natomiast zapłata następowała po ich dostawie na teren inwestycji na podstawie faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...) Ltd. Sp.k. w W..

Ponownie pozwany wprowadzał szereg modyfikacji do przygotowanej specyfikacji rzeczowej dostaw - ilościowej i cenowej. Pierwsza dostawa towaru miała miejsce w dniu 31 października 2014 r., a wszystkie pozostałe zamówienia sprzedaży zostały zrealizowane do dnia 20 listopada 2014 r. Dopiero po dostawie całości towaru i rozpoczęciu prac montażowych pojawiły się pierwsze problemy z płatnościami - brak zapłaty w terminie. Jednak po interwencji W. M., która nastąpiła w dniu 25 listopada 2014 r., wszelkie zaległości zostały spłacone. Od dnia 17 listopada do dnia 4 grudnia 2014 r. trwał montaż dostarczonych elementów wyposażenia, który zakończył się formalnym odbiorem w dniu 4 grudnia 2014 r. Protokół odbioru robót tym razem podpisał drugi syn pozwanego - Ł. D.. Kosztorysowa wartość wynagrodzenia powódki wyniosła 213.883,31 zł brutto.

Dowód : zamówienia sprzedaży za okres od dnia 31 października do dnia 7 listopada 2014 r. wystawione na pozwanego wraz z przesunięciami międzymagazynowymi (k. 41-46), dokumenty WZ z okresu od dnia 7 listopada do dnia 3 grudnia 2014 r. (k. 47-52), protokół odbioru z dnia 4 grudnia 2014 r. (k. 53-54), realizacja tuczarnia II - ilościowa i cenowa specyfikacja rzeczowa dostaw (k. 55-58), faktura VAT nr (...) z dnia 4 grudnia 2014 r. obejmująca rozliczenie za prace elektryczne (k. 59), specyfikacja rzeczowa prac elektrycznych (k. 60-61)

Należności wynikające z faktur VAT wystawionych przez powódkę na rzecz (...) Ltd. Sp.k. na łączną kwotę 146.928,59 zł, których termin płatności upływał po dacie odbioru drugiego budynku inwentarskiego, nie zostały uiszczone ani przez pozwanego, ani przed dotychczasowego płatnika. Wówczas zarząd komplementariusza powódki w osobie H. L., zmierzając do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji, skontaktował się z M. D., przedstawiającym się jako reprezentant inwestora, który poinformował przedstawiciela powódki, że ma wątpliwości odnośnie cen montażu. Jednakże między stronami nie doszło do porozumienia, a dokumenty sprawy przekazano do kancelarii prawnej, obsługującej powodową spółkę, celem podjęcia działań zmierzających do zapłaty pozostałych należności.

Na podstawie ustaleń dokonanych w powodowej spółce, postanowiono o konieczności skorygowania faktur VAT wystawionych na rzecz (...) Ltd. Sp.k. w W., który to podmiot nie był ani nabywcą towarów, ani usług świadczonych przez powódkę, a następnie ponownego wystawienia faktur VAT, ale na rzecz pozwanego.

Komplet faktur korygujących został wysłany do (...) Ltd. Sp.k., a nowo wystawionych faktur VAT do pozwanego - w obu przypadkach wraz z pismami informującymi o przyczynie dokonania opisanych korekt. Jednocześnie pismem z dnia 2 lutego 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 146.928,59 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pozwany w piśmie z dnia 3 marca 2015 r. wskazał, iż żądana kwota nie zostanie zapłacona, bowiem pozwany pozostawał wyłącznie pełnomocnikiem inwestora i w jego ocenie na żadnym etapie

współpracy między nim a powódką nie doszło do zawarcia jakiejkolwiek umowy, tym bardziej w sposób dorozumiany - konkludentny.

Spółka (...) Ltd Sp.k. w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 2 lutego 2015 r. zawierające skorygowane faktury VAT, wezwała powódkę do zwrotu kwoty 281.200,32 zł tytułem skorygowanych faktur VAT w nieprzekraczalnym terminie 16 marca 2015 r. Ponieważ powódka nie zrealizowała ww. żądania, (...) Ltd. Sp.k. pozwem z dnia 16 marca 2015 r. wystąpiła do Sądu Okręgowego w Warszawie Wydziału XX (...) o orzeczenie obowiązku zapłaty ww. kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 marca 2015 r. do dnia zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 28 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt XX GNC 298/15 Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu wniesionego przez (...) Ltd. Sp.k. w W.. Powódka złożyła zarzuty od wydanego nakazu zapłaty. Sprawa nie została prawomocnie zakończona.

Dowód: historia transakcji z rachunku (...) Ltd Sp.k. za okres od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 5 marca 2015 r. (k. 167 verte), pismo do (...) Ltd Sp. k. z dnia 2 lutego 2015 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 62-64), 15 faktur VAT z dnia 30 stycznia 2015 r. wystawionych na rzecz pozwanego (k. 65-80), pismo do pozwanego z dnia 2 lutego 2015 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 81-83), odpowiedź (...) Ltd Sp.k. z dnia 3 marca 2015 r. (k. 84), odpowiedź pozwanego z dnia 3 marca 2015 r. (k. 85), 9 potwierdzeń wykonanych operacji - wpłat od (...) Ltd. Sp.k. na rzecz powódki (k. 86-94), nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie XX GNC 298/15 (k. 199), pozew o zapłatę z dnia 16 marca 2015 r. (...) LTD Sp.k. przeciwko (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. k. (k. 200-202),

Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uiszczył żądanej przez powódkę kwoty w jakiejkolwiek części.

Ze względu na okoliczność, iż w ocenie powódki, pozwany najprawdopodobniej miał zamiar niewywiązania się ze swoich zobowiązań już na etapie negocjacji, powódka złożyła w Prokuraturze Rejonowej w Mielcu zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt 1 Ds. 239/15.

W dniu 3 września 2015 r. Komenda Powiatowa Policji w M. wszczęła dochodzenie w sprawie doprowadzenia - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. k. z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 146.928,59 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości zapłaty za zaciągnięte zobowiązanie w postaci wyposażenia budynku inwestorskiego - chlewni, które miało miejsce w R. w okresie od 27 czerwca 2014 r. do 4 grudnia 2014 r., tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: postanowienie Komendy Powiatowej Policji w M. z dnia 3 września 2015 r. o wszczęciu dochodzenia o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w sprawie RSD 970/15 (k. 203)

Całość towarów i usług dostarczonych oraz wykonanych na dwóch obiektach we wsi R. na podstawie umowy z pozwanym wyniosła 428.128,91 zł i została uregulowana do kwoty 281.200,32 zł, zaś różnica w ww. kwotach w wysokości 146.928,59 zł stanowi kwotę niezapłaconego wynagrodzenia.

Okoliczności niezaprzeczone przez stronę pozwaną

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach sprawy niniejszej wymienionych wyżej, których autentyczności ani prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby uczynić to z urzędu.

Sąd nie kwestionował także prawdziwości dokumentów przedłożonych przez powódkę na okoliczność wykazania sytuacji prawnej i faktycznej spółki (...) Ltd. Sp.k. oraz innych podmiotów prawnych kierowanych przez M. D., w szczególności odpisu księgi wieczystej (...) (k. 95-99), publikacji internetowych dotyczących M. D. (k. 100-113), historii wpisów w (...) dotyczących M. D. (k. 114-120), dokumentacji spółek (...) - odpisy z KRS (k. 121-141). Jednakże

okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu i z tej przyczyny Sąd pominął dowód z ww. dokumentów zgromadzonych na k. 95-141 akt.

W zakresie osobowego materiału dowodowego Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania **świadków R. S.** (k. 365) i **W. M.** (k. 366) których zeznania Sąd ocenił w całości jako wiarygodne, bowiem były one spójne, logiczne, a nadto konsekwentne. Co najistotniejsze, zeznania świadków znalazły odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Dzięki złożonym zeznaniom Sąd ustalił warunki współpracy nawiązanej między powódką a pozwanym S. D. oraz najważniejsze postanowienia i szczegóły umowy o dzieło zawartej między stronami w formie ustnej w sposób dorozumiany, konkludentny. Na podstawie zeznań ww. świadków Sąd mógł także dokonać ustaleń faktycznych w zakresie realizacji podjętych między stronami uzgodnień zarówno przy pierwszej jak i przy drugiej inwestycji prowadzonej przez pozwanego, wzajemnych rozliczeń stron oraz przyczyn, dla których protokoły odbioru robót w obu przypadkach podpisali synowie pozwanego - odpowiednio J. i Ł. D. - a nie sam pozwany. Nadto wyjaśnienia świadków pomogły w ustaleniu, że to wyłącznie pozwany (a nie jego synowie) był osobą decyzyjną w całym procesie budowy obu chlewni do tuczu świń prowadzonych od września do grudnia 2014 r., natomiast faktury VAT zostały wystawione na rzecz spółki (...) Ltd. Sp.k. na wyraźne życzenie pozwanego zamawiającego całą usługę. Sąd nie odmówił wiarygodności zeznaniom ww. świadków również dlatego, że zarówno R. S. jak i W. M. są wieloletnimi pracownikami powódki, którzy mogli znać szczegóły współpracy stron, bo jako upoważnieni pracownicy powódki brali udział w całym przedsięwzięciu. R. S. był odpowiedzialny za przygotowanie dostaw towaru na teren inwestycji oraz pośredniczenie w ustalaniu warunków umowy pomiędzy pozwanym a osobami decyzyjnymi powodowej spółki, natomiast W. M. był handlowcem, który przygotowywał oferty handlowe zgodnie z dyspozycją pozwanego oraz dokonywał wszelkich negocjacji warunków umowy bezpośrednio ze S. D., działając wówczas w imieniu i na rzecz powodowej spółki. W żadnej części złożone zeznania nie były niespójne - korelowały z wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego, a nadto były tożsame ze sobą nawzajem. Ze wskazanych wyżej przyczyn zeznania zawnioskowane przez stronę powodową świadków w całości stały się podstawą dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 1 października 2015 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie niniejszego postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., uznając, iż wynik postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt XX GNc 529/15 nie będzie miał wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy tym bardziej, że toczy się pomiędzy innymi stronami - powódką, a płatnikiem faktur VAT spółką (...) Ltd. Sp.k., która nie jest kierowana ani zarządzana przez pozwanego (k. 179).

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2017 r. Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zgłoszony w punkcie 4 pozwu (k. 367 w zw. z k. 1 verte). Wniosek podlegał oddaleniu z tej przyczyny, że okoliczności, na które ww. dowód miał zostać przeprowadzony były pomiędzy stronami częściowo bezsporne, a częściowo nie zostały zaprzeczone przez pozwanego. Bowiem na żadnym etapie postępowania pozwany nie kwestionował okoliczności wykonania przez powódkę przedmiotu umowy zgodnie ze specyfikacją załączoną do akt sprawy, a Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować ją z urzędu. Jednocześnie pozwany w odpowiedzi na pozew nie zakwestionował wartości prac wykonanych przez powódkę wobec czego Sąd, działając na podstawie art. 230 k.p.c., mając na uwadze wyniki całej rozprawy, fakty te uznał za przyznane. Jednocześnie wskazać należy, iż zakwestionowanie wysokości zgłoszonego roszczenia przez pełnomocnika pozwanego dopiero na rozprawie, której termin wyznaczono na dzień 16 stycznia 2017 r. (k. 366), tj. po upływie wszelkich terminów określonych przez Sąd, należało uznać za spóźnione. Skoro bowiem pozwany kwestionował wartość zgłoszonego roszczenia winien tę okoliczność podnieść już w odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2015 r., albo przynajmniej w dalszych pismach przygotowawczych, nie zaś tuż przed zamknięciem rozprawy. Tym bardziej, że rygor uznania twierdzeń strony powodowej za przyznane, Sąd zawarł już z zarządzeniem z dnia 23 czerwca 2015 r., zlecając doręczenie pozwanemu odpisu pozwu wraz z załącznikami i zobowiązując do złożenia odpowiedzi na pozew oraz ustosunkowania się do wszelkich twierdzeń powódki (vide: k. 161).

Na tej samej rozprawie Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, w szczególności pozwanego, uznając go za spóźniony (k. 367). Na marginesie Sąd pragnie podkreślić, że zgodnie z dyspozycją przepisu art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron Sąd dopuszcza wyłącznie dla wyjaśnienia faktów,

które po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione. Co więcej, ustawodawca sprecyzował, że fakty te muszą być istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, z czym Sąd nie miał do czynienia w niniejszym postępowaniu. Zatem przeprowadzanie kolejnych dowodów służyłoby jedynie przewlekaniu toczącego się procesu, czemu Sąd stosownie do treści art. 6 k.p.c., winien przeciwdziałać.

W ocenie Sądu, dla ustalenia zasadności roszczeń powódki wystarczającym było oparcie się na dowodach wyżej powołanych. W tym miejscu wskazać należy, iż żadna ze stron postępowania przed zamknięciem rozprawy nie zażądała uzupełnienia przeprowadzonego postępowania dowodowego. Natomiast dla Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był w pełni wystarczający do wydania orzeczenia w przedmiocie złożonego pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Jako podstawę prawną dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia powódka wskazała przepisy art. 627 k.c. i następnym, w szczególności art. 629 k.c. co do należności głównej oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 642 k.c. co do należności ubocznych z tytułu odsetek, ewentualnie - w razie nieuwzględnienia przez Sąd argumentacji odnośnie dorozumianego zawarcia umowy - przepis art. 405 k.c.

Stosownie do treści art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania dzieła, a więc do czegoś, co ma być wykonane w określonej przyszłości. Warunek ten stanowi jedną z cech odróżniających umowę o dzieło i uzasadnia konsensualność jej oraz rację istnienia szeregu przepisów normujących wzajemne prawa i obowiązki. Zasadniczy w tej materii przepis art. 627 k.c. wskazuje tylko na potrzebę "oznaczenia dzieła" i dopuszcza określenie świadczenia ogólnie w sposób nadający się do przyszłego dookreślenia na podstawie wskazanych w umowie podstaw lub bezpośrednio przez zwyczaj bądź zasady uczciwego obrotu (art. 56 k.c.).

Godzien uwagi jest fakt, iż ustawodawca w odniesieniu do umowy o dzieło przewidział pewne szczególne uprawnienia stron także w zakresie ustalenia sposobu wynagrodzenia. I tak w przepisie art. 629 zdanie pierwsze k.c. dopuścił możliwość określenia - na podstawie zestawienia planowanych prac i przewidywanych kosztów - wynagrodzenia kosztorysowego, co bezspornie miało miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. Z tym, że zgodnie z dyspozycją art. 642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Jeżeli jednak dzieło ma być oddawane częściami, a wynagrodzenie zostało obliczone za każdą część z osobna, wynagrodzenie należy się z chwilą spełnienia każdego ze świadczeń częściowych (art. 642 § 2 k.c.). Jednakże analizując stosunek zobowiązaniowy stron, który w niniejszej sprawie stanowiła umowa o dzieło, Sąd bierze pod uwagę także ogólne przepisy o zobowiązaniach. Szczególne znaczenie ma tutaj zasada swobody umów, zawarta w normie art. 353¹ k.c., według treści której strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Przepisy kodeksu cywilnego wskazują również dopuszczalne formy zawarcia umów oraz przypadki, kiedy niedochowanie przez strony szczególnej formy zawarcia umowy jest obarczone rygorem nieważności. Jedną z dopuszczalnych form zawarcia umowy jest jej zawarcie w sposób dorozumiany (per facta concludentia). Ustawodawca taką możliwość przewidział w przepisie art. 60 k.c. w myśl którego, w sytuacji, gdy przepisy nie zastrzegają formy szczególnej dla danego typu umów, wyrażenie zgody (czyli oświadczenie woli w celu zawarcia umowy) może nastąpić poprzez czynności o charakterze dorozumianym, tzw. czynności konkludentne. W konsekwencji wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde takie zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. Przykładem umowy, która może zostać zawarta per facta concludentia jest umowa o dzieło, dla której zawarcia ustawodawca nie zastrzegł formy szczególnej.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy przy uwzględnieniu wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego, wskazać należy, że strony procesu łączyła umowa o dzieło, która zawarta została w formie ustnej, a także poprzez czynności konkludentne, tj. przystąpienie zarówno powódki jak i pozwanego do jej realizacji. Wątpliwości Sądu nie budziła okoliczność, że zamawiającym był pozwany S. D., na żądanie którego powódka dokonała dostawy szeregu towarów, zgodnie ze sporządzoną specyfikacją rzeczową dostaw (ilościową i cenową), na teren inwestycji prowadzonych przez pozwanego w miejscowości R.. Zgodnie z dokonanymi między stronami uzgodnieniami, powódka wykonała na rzecz pozwanego dzieło, polegające na kompleksowym wyposażeniu dwóch budynków inwentarskich - chlewni do tuczu świń - którego realizacja trwała w okresie od czerwca do grudnia 2014 r. Strony ustaliły także zasady rozliczenia kosztorysowego o oparciu o zakres faktycznie wykonanych świadczeń - sprzedaż towarów i wykonanie usług. I tak, pomimo niepodpisania przez pozwanego standardowego wzoru umowy o dzieło stosowanego w obrocie prawnym przez powódkę, obie strony przystąpiły do realizacji postanowień tej umowy.

Zważyć należy, że w toku procesu powódka wykazała, iż w okresie od 27 czerwca do 24 września 2014 r. zrealizowała całość dostaw związanych z wyposażaniem pierwszego z budynków inwentarskich. Współpraca stron przebiegała w ten sposób, że powódka dostarczała towar, za który wystawiała fakturę VAT, a należności wynikające z tych faktur były na bieżąco realizowane w terminach przewidzianych w ich treści, tj. w terminie 14 dni od daty wystawienia danej faktury. Zgodnie z wolą i dyspozycją pozwanego, faktury VAT były wystawiane na rzecz firmy (...) Ltd. Sp.k. z siedzibą w W., którą - jak wynikało z ustnych ustaleń dokonywanych między pracownikiem powódki W. M. a pozwanym - była zarządzana i kierowana przez jednego z członków rodziny pozwanego. Takie rozwiązanie było według oświadczeń pozwanego korzystniejsze dla niego podatkowo tym bardziej, że ww. spółka miała zostać także generalnym wykonawcą robót budowlanych. W konsekwencji poczynienia powyższych ustaleń, wszelkie należności wynikające z wystawianych przez powódkę na rzecz ww. spółki faktur VAT, były terminowo uiszczane przez ten podmiot na rachunek bankowy powódki. W ten sposób strony zrealizowały pierwszą inwestycję, która zakończyła się formalnym odbiorem robót w dniu 10 października 2014 r. T. zrealizowano drugą inwestycję, której odbiór nastąpił w dniu 4 grudnia 2014 r. Do tej chwili jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, obydwie strony umowy w sposób należyty i terminowy realizowały jej postanowienia, w szczególności powódka otrzymywała należne wynagrodzenie za sprzedaż i dostarczanie zamówionych towarów do wyposażenia budynków inwentarskich. Jednakże zapłata należności wymagalnych po dniu 4 grudnia 2014 r. nie nastąpiła, co stało się podstawą wywiezionego powództwa.

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że udział w opisanym wyżej (...) Ltd. Sp.k. z siedzibą w W., ograniczał się jedynie do tego, iż spółka była odbiorcą oraz płatnikiem wystawianych przez powódkę faktur VAT. Wbrew twierdzeniom pozwanego wyniki przeprowadzonego postępowania nie potwierdziły, by zamawiającym w rozumieniu art. 627 k.c. był syn pozwanego Ł. D.. Faktem jest, że to on złożył swój podpis na protokole odbioru robót drugiego z budynków inwentarskich w dniu 4 grudnia 2014 r., jednakże zeznania przesłuchanych w sprawie świadków wykazały, że budynek ten był stawiany przez ojca na jego rzecz, ale osobą decyzyjną i głównym inwestorem w dalszym ciągu pozostawał wyłącznie pozwany. Zarówno świadek R. S. jak i W. M. w swoich zeznaniach zgodnie wskazywali, iż synowie pozwanego - J. i Ł. D. - często przebywali na terenie realizowanych inwestycji, jednakże nie byli decydentami co do realizacji umowy łączącej powódkę z pozwanym. Ich udział w całym przedsięwzięciu ograniczał się jedynie do technicznego odbioru budynków inwentarskich i złożenia podpisów na sporządzonych protokołach. Dodatkowo podnieść należy, iż z zeznań świadka W. M., którym Sąd z przyczyn szczegółowo opisanych powyżej dał wiarę w całości, jednoznacznie wynika, że w dokumencie „załącznik nr 1 do umowy sprzedaży z dnia 17 czerwca 2014 r.” jako kupującego wskazano J. D. tylko z tej przyczyny, że to na jego rzecz pozwany budował pierwszą z chlewni. Jednakże wszelkich ustaleń co do realizacji przedmiotowej umowy pracownik powódki W. M. dokonywał z pozwanym. Nadto to właśnie pozwany wprowadzał modyfikację do przygotowanych ofert wyposażenia oraz specyfikacji rzeczowych przedmiotu umowy. To również pozwany, jeszcze w czasie, gdy W. M., próbował przeforsować podpisanie standardowego wzoru umowy o dzieło stosowanego u powódki, zgłaszał szereg uwag i zastrzeżeń do zawartych w nim postanowień, m.in. w wiadomości emailowej z dnia 28 lipca 2014 r. (vide: k. 20-21). Ostatecznie to właśnie S. D. zaproponował, by współpraca stron była realizowana o oparciu o bieżące zapotrzebowanie, a zapłata przy uwzględnieniu 15% rabatu, następowała po dostawie towaru na teren danej inwestycji na podstawie faktur VAT. Na marginesie wskazać należy, że

w momencie, gdy pojawiły się pierwsze trudności z uzyskaniem przez powódkę należności w terminie (listopad 2014 r.), to po interwencji pozwanego, doszło do zapłaty wszelkich należności.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że powódkę i pozwanego łączyła opisana umowa o dzieło, z których postanowień powódka wywiązała się w sposób rzetelny i kompleksowy i za której wykonanie należy jej się od pozwanego wynagrodzenie w dochodzonej wysokości. Jak wynika bowiem z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, całość towarów i usług dostarczonych oraz wykonanych przez powódkę na obiektach w R. na podstawie umowy z pozwanym wyniosła 428.128,91 zł, jednakże została zapłacona wyłącznie do kwoty 281.200,32 zł. Powstała różnica w łącznej wysokości 146.928,59 zł stanowi natomiast kwotę niezapłaconego, należnego powódce wynagrodzenia.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O roszczeniu odsetkowym Sąd orzekł zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c., w myśl którego, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem pismem z dnia 2 lutego 2015 r. (k. 81), które zostało skutecznie doręczone pozwanemu dnia 6 lutego 2015 r. (k. 82). W treści wezwania zastrzeżono, że zapłata należności w kwocie 146.928,59 zł winna nastąpić w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki od dnia 14 lutego 2015 r., tj. od dnia następnego po wyznaczonym terminie na spełnienie świadczenia, który upłynął bezskutecznie w dniu 13 lutego 2015 r.

Jednocześnie na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie powódki w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty od daty wcześniejszej niż ww. opisana, wobec czego Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do żądania zapłaty odsetek ustawowych za okres od dnia 5 grudnia 2014 r. do dnia 13 lutego 2015 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty procesu będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W oparciu o cytowany przepis, mając na uwadze, że powódka przegrała niniejszy spór jedynie w niewielkim zakresie (co do żądania zapłaty odsetek za okres od 5 grudnia 2014 r. do 13 lutego 2015 r.) kosztami procesu Sąd w całości obciążył pozwanego jako stronę, której przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę złożyły się następujące kwoty: 6.025 zł tytułem opłaty od pozwu (k. 145) oraz 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 9.642 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki ww. kwotę 9.642 zł, w tym 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w punkcie III sentencji wyroku.

Wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1348 ze zm.).

/-/ SSO Małgorzata Małecka